DIARI CATALA
d'Avisos, Noticies i Anuncis

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona: Edició vespre. 1 ptes. mes; Edició matí. 1 » »
Fóra: Espanya. . . . 4'50 ptes. trim.; Unió postal. . . 9 » »
Paquet de 30 números . . 90 cèntims.

La Veu de Catalunya

5 cent.

Redacció i Administració
Carrer d'Escudellers, 10 bis, entresol
(PROP DE LA RAMBLA)
IMPREMTA:
Escudellers, 10 bis, baixos
Telèfon 184

Anuncis, esqueles, comunicats i reclams a preus convencionals. Per a l'edició del vespre s'admeten esqueles mortuories fins a les sis de la tarda. Per a l'edició del matí, fins a les tres de la matinada.

Any XXV núm. 5,683 — Barcelona: Dilluns 1 de març de 1915 — Edició del MATÍ

SANT DEL DIA: Sts. Adriá, mr.; Rosendo, bs.

Sant de demà: St. Pou, Heracli i [illegible], ms.—**Quaranta hores:** A la iglesia del St. Crist de l'Agonia, als Agonitzants. — **Hores d'exposició:** De les vuit del matí [illegible] de la tarde.—**Demà:** A la mateixa iglesia.— **Cort de María:** Ntra. Sra. de la Mercè, a sa iglesia, privilegiada [illegible]. **Demà:** Ntra. Sra. dels Angels, a sa iglesia.— **Missa d'avui:** Feria segona; color morat.—**La de demà:** Feria tercera; color morat.—**Adoració nocturna:** Avui, Torn de Ntra. Sra. de la Mercè.

Observatori Meteorològic de la Universitat. — Director: E. Alcobé.—28 de febrer

HORES D'OBSERVACIÓ: 8 matí 14 tarde.—Baròmetre a 0° al nivell del mar 767'5; 7 [illegible].—Temperatura: màxima 20'5 sol; 13'5 ombra. – Mínima: 6'5 ombra; 5'[illegible] reflector. — Temperatura l'ombra: 10'5; 11'5.—Pluja a les 24 hores 0'0.— Aigua evaporada en millímetres [illegible]. — Graus d'humitat 68, 70.— Direcció del vent: [illegible] S.O.—Velocitat del vent: 670 km. —Estat del cel: serè.—Núvols: Classes C. [illegible]—Quantitat 0 1, 0 1.—Observacions particulars: 00.—Sortida del sol: 6'28. —Posta: 5'49 t. —Sortida de la lluna: 4'21 t. —Posta: 5'51 m.

EL NEN

Agustí de Subirà i Soler

ha pujat al Cel a l'edat de 22 mesos

Els seus afligits pares, avies paterna i materna, oncles (presents i ausents), cosins i demès parents, al participar als seus amics i coneguts tan sensible pérdua, els supliquen se serveixin assistir avui, dilluns, a la casa mortuoria, Torre Plandolit, de Sant Vicens dels Horts, a les onze del matí, per acompanyar el cadavre a l'iglesia parroquial, i des de allí a sa darrera estada, per lo qual els quedarán sumament agraits.

No's convida particularment

J. Marsans Rof i fills
Valors, Cupons, Giros, Canvi de Monedes, Comptes corrents, Viatges
(2, RAMBLA CANALETES, 2)
Negociem el cupó Deute Interior i Amortitzable 4 %. Venciment 1 abril pròxim.

El Dr. Martínez Vargas ha traslladat el seu consultori a la Travessera, núms. 96 i 98, —xalet cantonada Muntaner.—

MOSAICHS E F ESCOFET & C
Ronda Sant Pere 8

EL MÓN FA VÍA

El general Hindenburg

Alemanya, tot un país militaritzat... Però és un país pacífic, un país àdhuc pacifista. Es el país del socialisme i de les càndides florides idealistes. I són els països pacífics els que tenen la gran emoció burgesa de la gloria militar. Els ditirambes francesos adreçats a en Joffre, què valen davant la immensa adoració envers Hindenburg, de l'embadaliment prosternat dels professors, i les dactilògrafes, i els botiguers, i els savis curts de vista, i les dispeseres, i els vells xarucs que semblen follets que ixen de l'ombra d'un abetar, i els infants que juguen a tenir víctimes i a manar la terra!

Però ells, simples per llur idealitat, simples per llur sentit inexhaurible de dever, han trobat verament en el general Hindenburg un heroi alemany, un home amb tota la simplicitat i la força d'una mitología terral primitiva, no sofisticada amb empelts de filosofía de Nietzsche. Hi ha una providencia que adreça a son ver camí les admiracions dels pobles, que són les formes més intenses de la bellesa col·lectiva.

Els periòdics de Berlín s'ocupen de la vida del general Hindenburg que, en el moment propici, apareix a les llibreríes i és la més gran actualitat del llibre. L'ha escrita un germà del general, literat notori. I en aquesta vida hi ha una lletra de Hindenburg, del Hindenburg jovenet, oficial de la guerra franco-prussiana, on hi ha tota l'ànima simple i gloriosa del gran general. Veu-se'n aquí un fragment de la lletra de l'adolescent ferit:

«Pel soldat—diu a sos pares—la guerra és l'estat normal. Si caic, moro de la mort més bella i gloriosa; si resto ferit, bé; si torno illès, millor. Tantmateix el meu propòsit és conseguit; he sentit l'olor de la pòlvora i el xiular de les bales; he estat ferit lleugerament, he [illegible] personalitat, he pres cinc canons, però sobretot he sentit damunt mi la gracia de la misericordia divina —sigui-li dada llaor per l'eternitat, amen. —La bala perforà l'àguila del meu elm ferint-me la testa; els meus homes em voltaren, creient-me mort. Mig dit més avall, i jauría, ert cadavre, damunt el camp de batalla.»

C.

GLOSARI

AMPLE DEBAT

LA «LIGUE DES PAYS NEUTRES»

Grupus d'homes impulsats d'un mateix anhel pur, han concebut a son servei fórmules d'amplitut distinta. La nostra ha prés per objecte Europa, tota l'Europa. D'altres hi hà més amples que ens parlen de l'unitat moral dels pobles tots. Altres, més estretes, que es dirigeixen únicament als pobles neutrals o als pobles bel·ligers. Algunes, tot i parlant en general, fan referencia concreta a especials problemes nacionalíssims com havem vist en la «Union of democratic control». I no falta tampoc, eixida a darrera hora, alguna organisació d'objecte singular, però no indigne d'interés i estudi; alguna organisació que es proposa l'afirmació i enrobustiment de l'unitat moral, no en tots els pobles europeus, sinó, precisament, entre aquells qui avui s'han al·liat per a la guerra; amb el desig d'aprofitar el moment per allunyar la temença lògica, que demà grosses discordies els separessin de la superació actual, que no és un europeisme encara, però que constitueix, al cap i a l'últim, una mena de sobrenacionalisme, mal sia [illegible] mesquí.

La iniciativa llençada pel «Coenobium», de Lugano, entra dins les de segón grup: s'adressa únicament als neutrals. Coneguda és la posició d'aquella revista, que tracta i agita les qüestions morals i religioses de l'època actual amb un criteri de lliure col·laboració, però de general idealisme. Una correspondencia cordial entre homes de divers país i ideología diferent s'ha format en aquest nucli. Ara tracta de convocar aquests homes i d'altres que vulguin ajuntar-se dins la tasca bona, en una temtativa per que els països neutrals s'uneixin per imposar als bel·ligers una pau pròxima i contractada en condicions de justicia, de previsió respecte a futurs conflictes i de garantía en els suprems interessos d'unitat.

Aquest principi de l'unitat és afirmat altament pels iniciadors de la «Ligue des Pays neutres». «Importa—escriuen—a tots els neutrals d'Europa i d'Amèrica que cap de les grans forces civilisades, que s'equilibren actualment sobre el nostre Continent, no desaparegui ni vingui a sofrir una disminució excessiva. Una tal desaparició, una tal disminució implicaríen la preponderancia excessiva d'un sol grupu ètinc, l'orgull exaltat del qual—qualsevol que fos el que exercís l'hegemonía, qualsevol que fos la manera de justificar aquesta—constituiría per a tothom un temerós obstacle a la vida econòmica i política.»

A aquest principi de l'unitat afegeixen els iniciadors el del respecte als petits Estats i a les nacionalitats naturals:

«Els països neutrals ens semblen igualment interessats en el manteniment, damunt el mapa d'Europa, dels petits Estats, qui amortigüen els xocs i constitueixen veritables oasis de pau. Si no existissin, caldría inventar-los.»

«Ens sembla que el principi de les nacionalitats deu semblar sagrat a tots. Cal impedir-ne la violació flagrant i encoratjar-ne la més ampla aplicació. Recordem les lliçons de l'historia: els pobles subjectes per la brutalitat, constitueixen caus perillosos d'agitacions i de guerres.»

Aquests principis coincideixen amb el formulat per nosaltres en un mot comprensiu: «No és lícit treballar per la destrucció de cap dels adversaris». Però allà on nosaltres i els de «Coenobium» parlem no més de conservació, els de la «Union of democràtic control» i altres dels grupus germans nostres parlen d'organisació, i àdhuc d'organisació jurídica. En altres termes, mentres els uns parlem d'una unitat d'Europa, tota moral i inerme, els altres parlen d'una unitat armada de lleis, si no de canons. No hi cap dubte que aquest darrer ideal és més excel·lent. ¿Serà realisable?

També els de «Coenobium» estàn en comunicació amb els Amics d'Europa barcelonins i voten en prò del nostre esforç. Alguns dels nostres amics s'han inscrit en la Lliga. Citem entre ells: En Josep María de Sucre, president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular; donya Carme Karr, directora de la Residencia d'Estudiantes «La Llar»; don Eugenio Cuello Calón, professor a la Facultat de Dret de Barcelona.

XENIUS.

CONCERTS

SALA MOZART. — L'Associació Musical, en el seu concert CCL, ens ha donat a conèixer un extraordinari pianista valencià, en Josep Iturbi.

No's tracta ara, a l'escriure la nota del seu concert, d'afalagar a un jove esperançat, lloant les seves excel·lencies, i deixant passar com a coses de la seva jovenesa, els gairebé infalibles defectes en tots els concertistes de la seva edat. Som davant d'un gran pianista, i com a tal, després de confessar la nostra sorpresa per la seva aparició resolta i enlluernadora, hem de passar comptes amb ell, sobre omissions en el programa, que són gairebé imperdonables.

Té en Josep Iturbi divuit anys; deixeble den Malats, a Barcelona, i de Wanda Landowska, a París, logrà el Gran Premi del Conservatori d'aquesta ciutat.

Se llençà a la vida de concertista en nacions estrangeres, i ara, al presentar-se a nosaltres, se'ns mostra un executant pulquèrrim.

Quadrat i immòvil davant del seu instrument, executà amb mecanisme meravellós, amb apariencia de nul esforç, la «Rapsodia núm. 2», de Liszt; la «Polonesa en la bemol major», de Chopin; el «Rondó Capritxós», de Mendelshon, i altres; digué veritables exquisidesses en el tornasolat «Cant d'Amor», de Stojowski, i en «El Puerto», de Albèniz, essent en totes aplaudidíssim, com li era merescut.

En la primera part, havía executat al clavecín diferentes obres de D. Scarlatti, Couperin i Paradisi, remarcant-se entre elles la «Sonata» i el «Minuetto», del primer.

La mestría de que feu gala al tocar aquestes peces clàssiques, al clavecín, és llàstima que no'ns la demostrés seguidament al piano de cúa.

Per ésser tan gran artista com és l'Iturbe, és per lo que havem de passar comptes amb ell, deplorant i recriminant-li la manca dels mestres de l'afecte i la emoció, en el seu programa.

No és prou un «Impromptu», de Schubert, dit acuradament, per mostrar-se al judici de l'auditori un perfecte intèrpret de la gran música.

Al gran executant ha d'acompanyar-lo l'artista de la emoció, i no la dona pas un al·legro, per apassionat que sigui, de Saint-Saëns, ni les ardentes melodíes de Chavarri. Beethoven, per exemple, ens hauría donat el pler de lloar en tots sentits al prodigiós pianista.

Unim nosaltres a les ovacions del públic, la nostra coral enhorabona.

J. M. R.

TERRASSA. — Ahir tarda se celebrà al Teatre Principal, la primera sessió d'art, a càrrec de la orquestra de l'Associació de Música «Da Camera», de Barcelona, que dirigeix en Josep Rabentós.

El programa executat fou el següent: «Ouverture de «Agrippina»», Haendel; «Sérénade en sol», Mozart; «Menuetto de «Ifigenie in Aulide»», Gluck; «Aria en do», de Bach; «Concert Brandenburgués núm. 3, en sol», de Bach; «Le Deluge», de Saint-Saëns; «Melodíes escoceses», Gibson; «Dances hongreses números 6 i 5», Brahms.

Tant l'orquestra com el mestre foren ovacionats en diferents números del programa per la seva aúnada tasca.

Comentaris del Consistori

Les falsetats de «La Publicidad»

«La Publicidad» continúa ahir i ans d'ahir la campanya de falsetats contra el tinent d'alcalde regionalista don Gaspar Rosés, no volent rectificar les afirmacions, després de haver demostrat el nostre distingit amic en plé Consistori llur falsetat. Aquesta manera de obrar és la prova plena de la bona fé amb què's fà la campanya i dels mòbils que la guien.

Contestant al senyor Millan va dir el senyor Rosés, que la taula 519 del mercat de Sant Josep estava pendent de legalització per acord de la Comissió d'Hisenda, i un empleat de l'Ajuntament ens ha dir que fou informada favorablement pel senyor Ricart, correligionari de «La Publicidad». Si vol més detalls, preguntí'ls a dit correligionari, que amb tota seguretat seràn complets i ampliats amb als que fan referencia a la taula 520 del mateix mercat.

Respecte al nomenament d'un moço de mercat, també li va demostrar, sense que ningú li rectifiqués, que fou nomenat mercés al fallo d'un concurs i aprovat per l'Ajuntament, podent avui ampliar aquell raonament, dient: que'l dictàmen en que's proposava fou firmat pel seu esmentat correligionari senyor Ricart.

Referent a l'intervenció en el fallo del Tribunal de les oposicions per a una plaça d'escorxador de segona, contestant al senyor Juncal, va provar tan clarament la justicia i equitat del fallo, que malgrat voler els lerrouxistes la plaça per a un amic (i tot Barcelona sab a quins medis recorren per afavorir-los), no van saber què contestar i van quedar muts i pansits: tan clares i terminants foren les explicacions donades.

De tot això sembla que «La Publicidad» se n'hauría d'haver enterat; doncs, no senyors, no'n sab rès, ni en vol saber rès. La qüestió és tornar a parlar de ço mateix, pensant que'ls seus llegidors s'enteraràn només que ço que ella digui, i endavant amb la calumnia.

En la edició d'ahir, prosseguint la campanya, diu:

«Que se apruebe la valoración y planos formulados por el arquitecto jefe de U. y O., de los terrenos que han de expropiarse para la apertura de la calle Industria, PROPIEDAD DE DON VICENTE ELIAS, cuyo inmueble LINDA al Sur y al Oeste con terrenos de don Gaspar Rosés».

Puesto que el concejal regionalista se llama también Gaspar, ¿puede decirse si es el mismo señor propietario de los terrenos de marras?

Porque aun asintiendo a la conveniencia de que fuesen valorados y expropiados aquellos terrenos para proceder a la apertura de la calle Industria ¿no le parece al señor Rosés que existen, en éste mismo respecto de apertura de calles y expedientes de expropiación, otras reformas de mucho más interés para la vida y el desarrollo y aun para la belleza de nuestra amada ciudad?

¿Cómo diablos tanta prisa para ir a la calle Industria, de trànsito reducidísimo, siendo así que quedan por resolver una multitud de expedientes y expropiaciones que cambiarían el aspecto de nuestra urbe, embelleciéndola y mejorándola?

¿Por qué no se destina igual solicitud a la Reforma, o a la calle Palmes, o a otra serie de lugares de trànsito obligado?»

Nosaltres no crèiem que'ls regidors podén ser propietaris, comerciants, industrials, advocats, etc., i que el tenir una posició independent no els incapacitava. ¿Què potser els molesta que els nostres regidors puguin parlar clar i ésser persones solventes?

Amb la inquina que es comporta aquell diari, ni tan sols se'n dóna compte que cau en el ridícol, ja que portat per les ganes de molestar al nostre amic, fent de passada campanya contra la Lliga, no li deixa llegir bé ni lo mateix que copia. Llegeixi millor i veurà que no es parla del carrer de la Industria, que hi hà després del de Còrcega, i sí d'aquell que hi hà projectat a la marina de la barriada de Sans. Torni a llegir-ho digui que l'enterin millor, i veurà que tampoc es parla de l'obertura de dit carrer, sinó de l'expropiació dels terrenys del senyor Elías, per a poder prossguier la construcció de la gran col·lectora pel desaiguament de les cloaques de Sans, Les Corts, Hostafranchs i una gran part de l'esquerra de l'Ensanxe.

Torni a llegir i veurà que no hi hà terrenys del senyor Rosés, sinó sols i rès més que els de la finca del senyor Elías, de qui són els terrenys expropiats.

¿Es que pel sol fet de llindar dits terrenys amb uns del senyor Rosés, hauría volgut que no's fés la col·lectora, tan indispensable per al sanejament de tota la part esquerra de Barcelona?

Una pregunta per acabar:

¿Tindrà relació aquesta campanya de falsetats amb un expedient fet pel senyor Rosés a uns empleats de Consums, per sustracció de quantitats al fielat de l'Escorxador, i amb l'aprovació del plànol definitiu del mercat de Sant Josep, amb quin plànol ja no podràn fer-se més combinacions ni donar preferencies?

Campanya electoral

Vilanova-Sant Feliu

El passat dissabte, a la tarde, se reuniren en el local de la Lliga Regionalista de la nostra ciutat els representants de les forces regionalistes del districte per a fer el nomenament dels candidats que han de lluitar en les pròximes eleccions de diputats provincials per aquell districte.

La reunió fou presidida pel dignissim diputat per Vilanova i Geltrú don Josep Bertràn i Musitu i assistiren a la mateixa (presents o representades) totes les autoritats morals i socials del districte, la representació de totes les forces vives del mateix i altres distingides personalitats.

El diputat senyor Bertràn i Musitu explicà l'objecte de la reunió, i després de eloqüents paraules dels senyors Taxonera, Badosa i Rodón, l'assamblea amb una unanimitat absoluta i completa i en mig de gran entusiasme va proclamar l'actual diputat don Antoni Jansana, de la gestió de la qual varen mostrar-se molt satisfets els reunits, i don J. M. Bassols Iglesias.

Suspesa l'assamblea, els comissionats de la mateixa sortiren a buscar als senyors Jansana i Bassols, que foren rebuts amb unànim aplaudiment.

Renuada l'assamblea i després de breus paraules dels senyors Bertràn i Rodón, prenguè la paraula don Antoni Jansana i en un eloqüent parlament plè de sinceritat, donà compte de la seva gestió a la Diputació i agraí la designació i honor que se li feien. Seguidament parlà el senyor Bassols i al agrair la designació féu exposició del seu programa a l'anar en candidatura.

Els dos parlaments foren entusiàsticament aplaudits, felicitant-se tots els concorrents de la victoria que augura el fet de que a la proclamació hi assistís tot lo que representa força viva i veritable del districte de Vilanova-Sant Feliu. L'elecció se donava per descomptada.

Se prenguè l'acord de apoiar el candidat que designin les forses conservadores de Vilanova si mantenen la designació a favor del vilanoví senyor Alegre, i se aixecà la reunió en mig d'un gran entusiasme, indici segur de la victoria futura.

Miting coal·licionista

Estava anunciat per a dos quarts de onze el miting radical nacionalista però en aquesta hora hi havía tan poca gent al Soriano, que's cregué preferible esperar que'l local estigués un xic més guarnit, a pesar de que el senyor Lerroux deia:

—Yo, lo mismo doy el meeting ante cuarenta personas que ante cuarenta mil.

De mica en mica s'anà omplint la platea, restant buida quasi del tot la galería de dalt, que no s'omplí fins que comensà el discurs den Lerroux.

Hi havía al local 16 banderes i banderins, i d'elles, 4 de catalanes.

Comensà l'acte a les 11'5, prenent seient a l'escenari els oradors i ocupant la presidencia el senyor Tarin, president de la Joventut Radical del districte VII, organitzadora de l'acte, qui explicà breument el motiu del miting, i cedeix la paraula al senyor Salvat.

Aquest inicià els discursos amb un en el qui, en nom dels nacionalistes, ataca furiosament a la Lliga Regionalista i a LA VEU DE CATALUNYA, recitant a l'efecte de memoria alguns solts del «Progreso».

Censura la neutralitat i diu que és incomprensible que's prohibeixi un miting a favor de Bèlgica i's permeti en canvi que'ls alemanys vagin a fer l'exercici al Tibidabo (sic).

El president crida l'atenció a l'orador per a que no segueixi per aquest camí; el públic aplaudeix xardorosament; se senten crits de ¡Visca Bèlgica! i un crit de ¡Visca Alemanya! semblant per un moment que hi haurà bullanga, però, per sort no passa rés, i l'orador reprèn el discurs tornant a atacar a la Lliga Regionalista, a la que culpa de tots els mals passats, presents i futurs, i termina aconsellant a tothom que voti pels col·ligats.

El diputat provincial senyor Ulled (R.) protesta de la prohibició del miting pro Ferrer, parla en elogi de Bèlgica i diu que'l dever dels joves és anar a votar per la coal·lició.

El senyor Ribera Rovira defensa la formació d'un bloc d'esquerres contra el «formidable bloc de dretes» que actúa a Catalunya. La coal·lició radical-nacionalista, segons l'orador, ha salvat Catalunya. L'obra més gran, més admirable i més progressiva que han fet els nacionalistes en sa actuació, és l'haver-se aliat amb els radicals. Després, diu que això fou fet a iniciativa seva.

L'Emilià Iglesias, que és ovacionat al presentar-se, fà notar que aquesta lluita electoral comensa sense l'intervenció dels quefes dels partits, els quals no estàn aquí més que amb caràcter d'invitats dels joves. Això revela la transformació que s'opera en els partits, que no estàn conformes amb l'atmòsfera de silenci, de covardía, de petitesa que plana sobre Espanya.

Es dol de què, «amb l'escusa de lluites polítiques, es clavin les dents en l'honra de l'adversari.»

La guerra europea ha fet que l'antimilitarista de França es llensi a la lluita armada per la patria amb esperit de sacrifici admirable. Si aquest esperit de sacrifici s'infiltra en els catalans, resorgiràn els dies dels esclatants triomfs de les esquerres catalanes. Tal com a França el socialista Hervé dóna la mà a l'Arquebisbe de París, aquí s'han donat la mà els nacionalistes i els radicals.

Per l'agost, en Lerroux donà la veu de alerta contra la neutralitat xorca i covarda; l'opinió protestà, però ara es va capacitant de que en Lerroux tenía raó. Els neutrals són, en realitat, partidaris de Alemanya, però no gosen dir-ho; creuen que Alemanya és l'enviada de Déu per a castigar els pecats de la democracia. (Aplaudiments.)

La lluita electoral, en realitat, serà entre partidaris dels Al·liats i partidaris d'Alemanya.

Reconeix l'orador que alguns de la Lliga Regionalista han felicitat al general Jofre, però fou després de la victoria del Marne, i fou, sobre tot, perquè és català. Cal recordar — diu — que en Cambó ha dit que si Bèlgica ha sofert tant, és per culpa dels seus homes directors.

El día 14, doncs, lluitaràn els partidaris de la llibertat dels pobles contra els partidaris del més odiós dels militarismes. ¡Honor als exèrcits al·liats! ¡Visca França! ¡Visca Bèlgica! (Grans aclamacions i aplaudiments. Es sent un crit de «¡Abajo Alemania!»)

En Pere Corominas, també ovacionat a l'aixecar-se, censura repetidament la neutralitat xorca i esteril que observa el Govern espanyol. Si al Congrès espanyol no s'ha formulat una protesta contra aquesta neutralitat, es deu a que, en mig de tot, el Govern representa a Espanya, i no convé minvar sa força al davant de l'estranger.

Si el partit republicà no ha fet sentir sa veu irada, és per l'amenassa dels jaumistes de declarar la guerra civil, si per cas el Govern enviava tropes en favor dels al·liats. Els republicans, ans que tot, són patriotes.

Creu que la política regionalista tendeix a fer ressorgir els temps den Planas i Casals, en que hi havía fins republicans que anaven de brasset amb els cacics. Fa vuit anys que, a la Diputació, actúa un poder regionalista sense mai haver tingut una majoría regionalista. Es comprèn que en un moment donat varis partits s'acoblin en torn d'una fracció, però quan això dura tant temps, és que ja hi som en els temps den Planas i Casals.

Es precís destruir aquest poder, que és un greu perill per a la democracia republicana. Aquest poder protegeix les joventuts universitaries, els assegura el pervindre, i el resultat és que les joventuts s'aparten de les masses republicanes. Si no es destrueix aquest poder, ell destruirà els ideals democràtics, substituint-los pel positivisme.

Els joves que van pel carrer portant una bandera, no són temibles; és un entusiasme que passa. Lo perillós, lo temible, és un home que des d'una presidencia, calla, no dóna senyals de vida, però ensenya a les joventuts una solució positivista, una posició que assegura les necessitats de la vida.

Malgrat haver-hi a Catalunya tan pocs diputats regionalistes, els regionalistes s'han apoderat de la Mancomunitat; és precís que els republicans se n'apoderin per a posar-la en contacte amb el poble.

Si no's fa així, els republicans hauràn d'ésser declarats menors d'edat. Es precís que s'acoblin els republicans contra el poder que actúa a la Diputació; i si no n'hi hà prou, que s'acoblin amb ells altres que no siguin republicans.

Termina dient:

«O'l poble serà cobart i indigne, o amb els seus vots enderrocarà aquell poder el día 14.» (Grans aplaudiments).

Parla, per fi, el senyor Lerroux, que és aplaudit i victorejat.

Comença dient que devía donar una conferencia a Burdeus, a favor de la Creu Roja, però el prefecte de la Gironde li pregà que no parlés de política, sinó d'economía o de qüestions comercials, cosa a la qual es negà, i la conferencia fou sospesa.

Recorda aquest fet per a fer avinent que quan ocupa la tribuna pública, parla d'allò que vol parlar, i ara ho farà així, no creient que ningú el cridi a l'ordre, perque ja té costum de parlar i sab lo que ha de dir i com ho ha de dir, i no vol que ningú li fixi la pauta.

Es impossible substreure's a les qüestions que preocupen a tothom, i d'aquí que hagin parlat alguns oradors de la lluita europea, però és precís preocupar-se també de la qüestió provincial, a la que ja ha al·ludit el senyor Corominas, i dels perills de la Mancomunitat (a la que s'adheriren amb reserves, els radicals), en mans dels regionalistes.

Recorda que a Cadiz, els temporals del mar han descalçat les muralles i ara convé adobar-les. El poder que actúa a la Diputació és el mar que va descalçant els organismes provincials i convé que els republicans s'aprestin a adobar-los. Val més això que entretenir-se en revolucionarismes idealistes que no tenen aplicació a la realitat.

Parla de la qüestió internacional, i diu que, o Espanya intervé per a cumplir altíssims destins, o Espanya desapareixerà. Han desaparegut aquells grans homes que dirigíen els partits, des den Cànovas an en Salmerón. Els que'ls han substituit — i l'orador també s'hi compta — no estàn al nivell de sa missió. Potser sortiràn capdills nous, que bé's necessiten: si no'n surten, això serà la mort d'Espanya; això serà l'acabament i la fi de tot.

Per això és precís un treball de transformació i per a aquest treball és precisa la unió dels republicans, com s'han unit radicals i nacionalistes que han oblidat aquelles velles rancunies que tant feien riure als homes de la dreta. A tot arreu d'Espanya el partit radical ha predicat i practicat l'unió, donant exemple a totes les esquerres, incloses aquelles que encara dirigeixen mirades amoroses a la monarquía.

La experiencia ha demostrat que dividits no van en lloc, i, a més, en previsió de possibles catàstrofes, convé que hi hagi a Espanya una agrupació republicana única i forta.

La neutralitat d'Espanya no és la neutralitat forta i previsora d'Italia, o la comercialment prudenta dels països escandinaus: és la neutralitat de la impotencia, de la debilitat i de la deixadesa. (Aplaudiments.)

Califica de vil i innoble el dedicar-se a delatar als monàrquics portuguesos refugiats a Espanya (Molt bé, molt bé), perquè és precís ser respectuós amb els que venen a refugiar-se aquí. Això és lo elemental de la cavallerositat espanyola.

Alemanys o francesos que estiguin aquí i respectin les lleis del país i les lleis de la cortesía, mereixen la consideració de tothom; però això no impideix que l'orador tingui una opinió en favor dels al·liats, i que desitgi ajudar-los com els han ajudat les camises rojes dels Garibaldins. (Aplaudiments.)

Aquí no hi hà estadistes previsors, sinó governants covarts que, a l'anunci d'un miting, s'espanten i el sospenen. (Llarcs aplaudiments.) ¿Com podrà Espanya fer sentir sa veu en el Congrés de la pau, si no ha fet rès en prò ni en contra de cap dels bel·ligerants? Si hi és admesa, ho serà a títol de compassió.

Bèlgica, la petita Bèlgica, s'ha engrandit extraordinariament amb sa actitut. Espanya sols dona exemple de resignació inútil i silenciosa, que és l'anul·lació de la virilitat. ¿Durarà molt això? Es difícil, és impossible fer programes per al pervenir: fer-los, sería enganyar al poble.

(En aquest moment l'orador té un accés de tos, queda un bon xic afònic, i diu que es veu precisat abreviar.)

Els republicans de Barcelona donen exemple d'unió als de tota Espanya. La democracia ha de preocupar-se de les conseqüencies de la lluita europea: de que allò que hagi de naufragar, naufragui sense deixar rastre de llàgrimes i de sang; de capacitar-se per als problemes econòmics, que ara substitueixen als antics lirismes revolucionaris.

La democracia ha de fer un programa econòmic per quan el poble espanyol recobri la sobiranía.

«No tindrem la fortuna—diu— d'estroncar la sang que's vessa a l'Africa i oferir-la en auxili dels exèrcits de les nacions al·liades».

Però si la democracia té enteniment, Espanya podrà dir a la civilització llatina que ha sigut la salvaguardia de la llibertat. (Grans aplaudiments.)

A la una acabà el miting, fent-se la sortida ordenadament i sense incidents.

Per la zona neutral

La Comissió Consistorial de l'Ajuntament ha rebut les adhesions següents:

Societat Cabacés Agrícol de Cabacés; Centre Catòlic Agrícol de Malla.

Dels Ajuntaments de Catalunya: Santa María de Moyà, Torroja, Vilanova de Escornalbou, Bolbir, Palau Sator, Sant Feliu de Buxalleu, Parroquia de Ripoll.

(PER TELEGRAF)

Els ports francs a Reus

Reus, 28, 11 nit.

A la Sala Consistorial de Reus s'hi celebrà dissapte una molt important reunió de les representacions de totes les forces vives de la ciutat. Hi havía els presidents de la Cambra de Comerç, Sindicat d'exportadors de vins, Econòmica d'Amics del País, etc., regidors i l'alcalde, que tenía als seus costats als senyors Corominas, Cambó i Ferrer-Vidal.

L'alcalde va concedir la paraula al senyor Cambó, i aquest va manifestar que l'objecte de la visita era obtenir l'adhesió dels reunits a les gestions que està realitzant la Comissió Consistorial barcelonina, per a resoldre favorablement el problema dels ports francs.

Per lograr-ho, pronuncià una concisa i clara conferencia sobre aquest problema amb relació a Catalunya en ses diferents comarques, i foren tantes i tals les raons aduides que, mentres anava parlant, molts dels reunits feien indicacions favorables a la petició.

Les manifestacions del senyor Cambó foren enrobustides per una altra peroració del senyor Corominas, i no havent-se comprès prou fidelment alguns dels arguments descapdellats, el diputat provincial senyor Vilella va fer indicacions sobre quina sería la sòrt que recauría al mercat de les avellanes, que és una de les principals déus de la riquesa d'aquella comarca; el senyor Caballé va fer també unes lleugeres objeccions, i el senyor Balaguer va preguntar quin resultat podría tenir per al comerç de vins, que s'havía vist desaparèixer poc a poc una bona part d'ell.

Don Lluís Ferrer-Vidal va dir que si les circumstancies en que's realitza-

Pàgina Artística de LA VEU

Angels músics del Monestir de Poblet (Fot. Mas)

Angels músics en un capitell de Poblet (Fot. Mas)

Angels músics del Monestir de Poblet (Fot. Mas)

Per l'Historia de la Música Catalana

La Revista Musical Catalana, Butlletí de l'Orfeó Català, en son darrer número, fa una crida a tots els amics de les nostres coses, per a que, quiscun, des del seu lloc, contribueixi a la recopil·lació de documents interessants per a l'Historia de la Música Catalana, baix tots els seus aspectes. El mestre Pujol, qui firma aquesta simpàtica crida, de la qual ens és molt grat fer-nos-en ressò, indica la mena de documents que poden interessar per aquesta obra, i és amb el fi de que la sol·licitut del mestre Pujol i de la gloriosa entitat musical catalana, alcanci una major extensió, que la reproduim íntegra en aquest número, il·lustrant-la amb un escull de dates d'iconografía musical, que es troben en varis dels grans monuments artístics del nostre passat.

Nosaltres esperem que an aquesta crida, hi respondràn tots els nostres amics qui en tantes ocasions ens han ajudat i ens ajuden encara en obres d'aquesta naturalesa.

Aplega de materials per contribuir a la historia de la música

Com tantes altres coses, la historia de la música a Catalunya està per fer. Es cert que treballs meritíssims amb ella relacionats s'han publicat, i esmentarem, sols per recordança, els que en les planes d'aquesta mateixa «Revista» han aparegut firmats pel capdavanter en aitals tasques, l'il·lustre mestre Pedrell, per l'erudit Francesc Carreras i Bulbena, pel reverent P. Dom Maur Sablayrolles i altres. Es cert que aquests treballs, fruits assaonats de curoses recerques històriques, aporten un cabal importantíssim de coneixements relatius al nostre passat musical: mes la mateixa importancia del que coneixem ens fa desitjar amb més gran fal·lera el desconegut: no perquè ens alenti l'esperança ni ens fem la il·lusió de descubrir meravelles que posin la nostra terra estimada entre les nacions que més hagin contribuit a l'avenç de l'art musical: an aquesta tan legítima ambició, estem adoloridament convençuts que hi hem de renunciar per les raons que a continuació direm.

Angels músics del retaule de Sant Cugat del Vallès (Fot. Mas)

Del període de la Catalunya poixanta, d'aquells segles XII, XIII i XIV en que la música palpentejava arreu pels viaranys de l'«Ars nova» plena de ansies de vida, fent esclatar la llevor polifònica continguda en el rudimentari «organum» i en el groller «discantus», elaborant lentament els elements del mensuralisme, desentranyant en obscura gestació el sentit armònic de la monodia: d'aquell temps en que la nostra patria, rica i assabentada, pogué i degué, sens dubte, aportar un valuós concurs al progrés musical és tan escàs el llegat documental que ha arribat a la nostra generació, que bon goig si per ell podem deduir que la música fou conreuada i honorada a Catalunya. Cal confessar que és ben dolorós encara haver de regonèixer que és el nostre poble mateix qui més ha contribuït a impossibilitar aquesta reconstitució, destruint de la manera més barbra les reliquies de aquell passat. Fem memoria de dos noms solament, i l'angoixa dels grans mals irremeibles, la rojor de les grans vergonyes, ens invadiràn tot-seguit: Ripoll, Poblet. Quina evocació de grandeses no enclouen aquests noms! ¡Aquelles immenses biblioteques, riques de milers i milers de volums, guardadores de l'art i de la ciencia dels nostres avantpassats, saquejades per gentuça immunda, cremades, anorreades! El gest dels vells canonges de la Seu de Girona esquinçant el pergamí dels antics còdexs per a fer les escopetes dels defensors de la ciutat assitiada pel francès, és tràgicament bell: la destrucció de Poblet i de Ripoll, decretada per imbècils i tolerada per covards, és senzillament nausiabunda!

Si de l'època esplendorosa de Catalunya ens manca documentació demostrativa de la nostra indubtable influencia en el progrés de la música (i diem indubtable perquè el nostre poble fou dotat per la natura d'un sentiment musical de primer ordre), ¿què podem trobar, en el període de decadencia i esmortiment, que no demostri que en lloc d'influir érem influits? Trobarem un Brudieu, un Vila, un Pujol, subtilíssims polifonistes i excel·lentíssims músics, perfectament inconeguts més enllà de les nostres fronteres. Trobarem a continuació d'aquests, i apropant-nos cada cop més als nostres dies, una munior de mestres de capella i organistes sempre més i més influïts per les modes forasteres (no sempre les millors), fins a arribar a un Raimon Carnicer, tan perfet imitador d'En Rossini, que una simfonía de l'un pot substituir la de l'altre, i vice-versa, sense que ningú se n'adoni.

Creiem, amb tot això dit, haver demostrat sufientment la nostra tesi que la historia de la música a Catalunya no podrà probablement aportar a la historia d'aquest art fets culminants, esclariments decisius en aquells punts avui en dia encara obscurs. Mes, si el lloc que ens pertoca és molt modest, no perxò havem de deixar de vindicar-lo, no perxò havem de renunciar al possible coneixement del que aquí s'hagi fet, sigui poc o sigui molt. I no havem de renunciar-hi perquè, solament amb el que ara ja coneixem, podem dir al món que en el segle XII teniem una notació del cant litúrgic amb característiques ben propies; que el nostre segle XIV no te rès que envejar a ningú en quant a progrés musical, com ho demostra el motet a la Mare de Déu existent en el còdex roig de Montserrat; que en el segle XVI un Joan Brudieu posà a la refinada poesía de l'Ausies March una música digna de ella. I, si bé és veritat que això no és prou per a poder anar al cap, musicalment parlant, és massa ja per haver d'anar a la cúa.

Cal, doncs, que ens posem fermament a la tasca d'inquirir el nostre passat musical, a aplegar tots els materials que es pugui per formar la historia de la música a Catalunya; historia que l'escriurem nosaltres o els nostres fills, això no ho sabem: el que sabem és que la historia està per fer, i que es farà tant més interessant, tant més important, com major serà la suma d'elements que haurem reunit per formar-la. A això precisament obeeixen aquestes ratlles: a cridar tots els homes de bona voluntat que vulguin contribuir a aquesta tasca perquè ens portin elements i materials que anirem publicant en aquesta secció que avui inaugurem i que voldríem de tot cor que fos ben nodrida en cada número d'aquesta Revista. Si la nostra crida és corresposta, és moltíssim el que en uns quants anys pot haver-se reunit en el fi indicat, amb la ventatge que, partint d'una certa classificació, com ja des del primer moment partirem, el treball de recopilació serà més tard relativament fàcil.

No es creguin els llegidors que lo que demanem sigui cap cosa de l'altre món, ni que's necessitin grans coneixements o aptituts especials per aquesta col·laboració que sol·licitem; res d'això: és la feina més senzilla i més planera que fer-se pugui, i la pot fer tothom. El mestre de capella o l'organista que, regirant paperots vells de l'arxiu de la seva iglesia, vegi apuntats en el marge superior, com se solía fer, un nom de autor, una data, ho copía curosament i ho envía, especificant lloc i circumstancies de l'anotació. L'arxiver d'una Comunitat, d'un Capítol o d'una Seu que, a la lectura d'una acta o altre document, trobi quelcom referent a música, com és ara unes oposicions a cantor, mestre de capella o organista, o bé la construcció o adquisició d'una orga, o qualsevol altra cosa musical, per insignificant que li sembli, en treu trasllat i ens el tramet. L'arqueòleg, l'historiador, el bibliòfil, el literat, fins el notari, que, en l'exercici de les llurs funcions o en el curs dels llurs estudis o treballs, topin amb qualque referencia musical, o la copíen i ens l'envíen, o simplement ens donen assenyalament, que ja la copiarem nosaltres.

Algú ens obectarà que el procediment és pueril o ineficaç; mes li respondrem que en materia d'investigació històrica, no hi hà rès pueril, i que, en quant a la eficacia, amb uns quants de bona fè que tinguin ganes de coadjuvar a la bona obra, aviat se demostrarà. Sobre tot, lo que cal no deixar mai de vista és que el més petit detall pot tenir la més gran importancia. Per exemple: una indicació de moviment o de matiç en una composició musical del segle XVI o XVII, cal anotar-la curosament, perque són rarissimes les que's troben, i poden donar llum sobre certs punts. Esmentem aquest cas com un dels molts que's poden presentar de detalls que's considerin insignificants; no hi hà rès tan insignificant que en un moment dgeterminat no sigui útil.

I anem a inaugurar l'«Aplega de materials per a l'Historia de la Música a Catalunya» amb una serie de notes que ens ha proporcionat gentilment l'eruditíssim historiador don Josep Soler i Palet, membre de la Real Academia de Bones Lletres, corresponsal de la Reial Academia de la Historia, president que fou de l'Associació Artístico-Arqueològica, del qual hem d'esmentar, entre altres treballs, els especialitzats a l'historia de Terrassa i sa comarca amb les superbes monografíes de Sant Julià d'Altura, de l'iglesia parroquial d'aquella ciutat i alttres obres. El senyor Soler i Palet, músic i aficionadíssim a les coses de música, ens té promesa una col·laboració ben important en aquesta secció; esperem què el seu exemple esperonarà energíes i serà abundosament seguit.

Francesc PUJOL.

Angel músic d'un retaule de la col·lecció Homar (Fot. Mas)

Per a donar una mostra de la mena de documents interessants, copiem aquí els que ha comunicat el nostre distingit col·laborador senyor Soler i Palet:

INTRUMENTS

MANOCORDI.—En una època de objectes inventariats que foren d'En Pere de Giró, hi figura «un instrument de cant d'orga de fusta apellat manacort» (Manual del notari de Barcelona Vicens Boffy, 13 novembre 1420. Arxiu Notarial de idem); i en Joan Canyadell, apotecari, compra «un manacort doble ab sa caixa qui ab quatre pesses grosseres de xamelot negre valgué 9 lliures i 10 souss» (Manual del notari Antoni Joan, 9 maig 1491. Arxiu citat).

Unicament he vist mencionat «un manacort» dins l'inventari d'En «Jacme baço alias Jacomart defunt quondam pintor ciutadà de la dita ciutat», formalitzat a Valencia el 17 de juliol del 1461, sense cap detall descriptiu de l'instrument (1).

ORGUE.—Dins l'«Inventari dels béns mobles del rei Martí d'Aragó», près al 1410 i publicat per En Massó i Torrents a la «Revue Hispanique» (t. XII, 1905), hi consten «unes orguens de coll tots desclavats e desuats ab son stoix de fust».

ORGUE, LLAUT, CLAU (Clave).—En l'Apèndix II d'una excel·lent monografía referent al príncep Carles de Viana (poeta i músic) i a son pare, escrita per En Ruano, s'hi fa constar un compte de l'any 1442 de «136 florines de oro a Juan de Junqueras, argentero, de Barcelona, por unos órganos, un laud y un clau que el príncipe había comprado» (2).

CLAVICEMBAL.—En certa carta de don Alonso de Silva, del 29 de juliol del 1497, que figura en les il·lustracions de les «Décadas» d'Alonso de Palencia que acaba de publicar «The Hispanic Society of America» (3), recomana el primer «a sus altezas» a un músic, fill de Tortosa, que no anomena i amb motiu del qual diu que: «No he visto en todo Portugal sino un «Clauecymbalo» ruyn y chiquito, y este en la cámara del Rey. Si hubiere voluntad de querer dar a este algo, y el de tomallo, pareceme que por la esterilidad que hay aqua de musica, como por ser del oficio, que no se deue oluidar en su memorial alguno de los doblados.»

Materials comunicats
per den Josep SOLER i PALET

---

(1) «Jacomart y el arte hispano-flamenco cuatrocentista», pág. 117: E. Tormo i Monzó, 1914.

(2) «Don Juan II de Aragón y el príncipe de Viana», pág. 216: Francisco Ruano i Prieto.

(3) «El Cronista Alonso de Palencia», pàg. 330: A. Paz i Mella, 1914.

RENART & C.IA

Gran assortit en objectes d'art,
fabricació de la casa, propis
per a regals
Reproduccions, clàssic i modern
Retrats, obres d'art dels grans mestres
Exposició de reproduccions
fotogràfiques al carbó
Grabats, Marcs i motllures d'art

271, Diputació, 271
(entre Claris i Passeig de Gracia)

GRANS TALLERS DE FOTOGRABAT

C. Murtra

Hospital, 49, principal. - Barcelona

Concurs d'aprenents pintors

BASES per què han de regirse els aprenents que prenguin part en el Concurs que celebrarà la Societat de Mestres Pintors de Barcelona, domiciliada al carrer de l'Universitat, 83.

Podràn pendre part en dit Concurs tots els aprenents del radi de Barcelona des del primer al quart any.

Tots els treballs que's presentin hauràn d'anar sense firmar amb un lema i amb els anys d'aprenentatge que tinga, que serà repetit en un sobre clòs amb el nom i cognom del concursant, edat, nom del patró i taller en que treballa.

Tots els treballs hauràn d'ésser entregats al nostre hostatge social per tot el dia 15 d'abril.

A l'entregar el treball se'ls lliurarà el rebut corresponent numerat.

Aquest concurs serà fallat per un Jurat composat per dos professors de l'Escola de Belles Arts de Barcelona, dos individus de l'Unió i Montepío de Mestres Pintors, dos oficials pintors i dos de nostra entitat, presidits pel president de la mateixa.

El Jurat fallarà dintre dels 15 dies de passat el plaç d'admissió de treballs. Dit fallo serà irrevocable.

Nota.—El Jurat, en cas de dubte de l'autenticitat d'un treball, podrà fer-li fer una prova al concursant.

Tots els aprenents concursants seràn obsequiats amb un present recordatori de dit Certamen.

Els premis en metàlic seràn entregats, imposats en una llibreta de la Caixa de Pensions.—La Comissió.

Premi d'honor ofert per l'entitat organitzadora.—Cent pessetes que seràn entregades a l'aprenent que resolgui millor un treball decoratiu per sostre de entrada, amb figura.

Premi del senyor governador de Barcelona.—Treballs decoratius d'istil gòtic; composició lliure.

Premi de la Diputació de Barcelona, 100 pessetes.—Composició decorativa d'istil biçantí, per a iglesia.

Premi del senyor alcalde.—Objecte d'art.—Fragment o dibuix decoratiu de istil Lluís XV, per saló o sala dormitori.

Dos premis de l'Unió i Montepío de Mestres Pintors.—Dugues capses de pintures completes.—Grupu de flors.—Composició decorativa. Tema lliure.

Premi de don Juli Marial.—Objecte d'art.—Ornamentació per fris. Tema i istil lliure.

Premi de la casa Georges Hartog, de París.—Cent pessetes.—Fris de rajola imitant magòlica, treball a l'esmalt.

Premi de la casa Alemany i C.ª, S. en C.—Cent pessetes.—Composició per frontis o fasana, paisatge o ornamentació, treball en columna.

Premi de la casa Lorilleux i C.ª, de París.—50 pessetes.—Fragment o dibuix d'istil Imperi per saló.

Premi de la casa Catasús, Soler germans.—50 pessetes.—Composició decorativa per escala.

Premi de la casa Otzet i C.ª—50 pessetes.—Fragment o dibuix decoratiu per quarto de música, istil Lluís XVI.

Premi de la casa Geroni Martí.—50 pessetes.—Composició per dormitori de istil Renaixement.

Premi de la casa Monquio Scharlan.—50 pessetes.—Desenrotllo de motllures i capitells en clar i obscur, istil lliure.

Premi de la casa J. Solà.—25 pessetes.—Mostres de lletres acolorides.

Premi de la casa Albert Planchón.—25 pessetes.—Imitacions a fustes.

Premi de la casa Jansà.—Objecte de art.—Mostres de lletres daurades al vidre.

Premi de la casa Monegal.—Una capsa de pintures completa.—Apunt del natural. (Lliure.)

Premi del consorci don Miquel Cortada.—Una moneda d'or de 25 pessetes.—Plafó imitació al marbre.

Premi dels consocis senyors Balañà i Llanas.—Un estotx de compassos.—Dibuix geomètric.

Crònica

Els retaules de Granollers

Una nodrida comissió de la Junta de Museus ha estat a Granollers a visitar els cèlebres retaules de l'antic altar d'aquella parroquia, que's guarden a la casa arxiprestal.

Aquesta visita obeeix a unes gestions de compra de dits retaules que han començat, establint-se els primers tractes per a l'adquisició de dits exemplars amb destí al Museu.

No cal dir com celebraríem de tot cor que aquesta adquisició sigués un fet, car amb aquests exemplars i alguns altres que estàn en tracte, s'enriquiría d'una manera molt notable la ja rica col·lecció de pintura migeval que posseeix el nostre Museu.

El vent

El vent ha fet de les seves aquests díes, no fent mal, sortosament, a cap dels monuments d'interès històric i artístic que's conserven per Catalunya. Sortosament podem constatar-ho així, al revès del que créiem, car l'estat d'algun d'aquests monuments feia tèmer una desgracia.

Exposició Otto Weber a Càn Dalmau

A les Galeríes Dalmau s'ha obert una interessantíssima exposició del pintor alemany Otto Weber. En el catàleg de la mateixa hi hà unes belles línies del comentari i presentació del autor, escrites pel distingit crític d'art en Romà Jori.

Es de doldre que en ocasió en que un castellà com en Lager té envers al nostre públic la delicadesa de convidar-lo a la seva exposició en català, el senyor Weber ho faci en la bella parla castellana, desusada des de fa temps per coses semblants entre nosaltres.

«Museum»

El darrer número de la revista «Museum» està dedicat per complet a l'obra de l'eminent pintor català en Nicolau Raurich, constituint en son conjunt una ben documentada monografía de l'obra del nostre artista.

Les reproduccions, com de costum, fan honor als tallers de gravat i a les estampes de la casa Thomas.

Nova revista

El pròxim dissapte veurà la llum el primer número de la nova revista d'art, que portarà per títol: «Nen i Vell». En ella hi col·laboraràn els més distingits escriptors d'art del nou moviment artístic, essent-ne redactors en Miquel Utrillo, en Francesc Pujol, en X. Nogués, en Romà Jori i en Joaquim Folch i Torres. La revista constarà de quatre planes i sortirà setmanalment, venent-se al preu de 10 cèntims.

Li desitgem llarga vida.

«El Arte en España»

La casa Thomas ha publicat el volum corresponent de la seva interessant Biblioteca «El Arte en España», que és dedicat a l'Escorial.

Al frontal de la magnífica col·lecció de reproduccions fotogràfiques que formen el volum, hi hà una descripció històrica del monument, firmada pel notable escriptor d'art de Madrid, don Ramón Melida.

Escultures a Maricel

Els escultors Clarà i Casanovas han rebut comanda de modelar dues estatues destinades a l'ornament de la estada Maricel, de Sitges.

L'obra den Clarà és un monument que ha d'ocupar la plaça del baluart davant l'entrada de l'edifici, i la den Casanovas, se destina al jardí sospès que s'està construint damunt les terrasses de les cases que han entrat a formar part del conjunt de Maricel.

Ministril del retaule de Salomé al Museu de Barcelona (Fot. Mas)

Felicitem al nostre amic Utrillo per haver aportat la col·laboració dels més distingits artistes escultors de la nostra joventut, a l'obra de Maricel.

Mediterrània

Ens és grat donar compte als nostres lectors de l'aparició d'una revista dedicada a les coses d'art i de literatura, que porta el títol escaient de «Mediterrania».

Dita revista estableix, des de son primer nombre, la bona costum de publicar un suplement musical.

En el primer nombre hi hà treballs dels senyors de Riquer, Apeles Mestres, Francesc Pujol, Montero, i notes crítiques varies.

Molt agraits li tornem la salutació que dirigeix a la premsa.

Exposició a Terrassa

El conegut caricaturista don Joan Grau Miró, inaugurà ahir a la sala Pere Sabater, de Terrassa, una exposició de pintures humorístiques.

Exposició permanent

L'exposició permanent del Circol Artístic de Sant Lluc ha estat renovada en part amb noves obres; així s'aurà fent, resultant d'interès per al nostre públic aimant de les Belles Arts.